Yalnız taş duvar olmaz

Tut Pekmezi

Tutlular Yardımlaşma Derneği
Ekim 2006 Sayı 25

TYD – Pikniği / 18.06.2006 / Zürich

Değerli Okur,

Dergimizin 25. sayısı da elinizde. Bu sayımızda da yeni konular ve o yeni konuları yazan yeni adlarla karşılaşa-caksınız. Ama biz yine de her zaman yaptığımız gibi kısaca bir göz gez-direlim Tut Pekmezi'nin sayfalarında.

Önce, TYD'nin **10 Aralık 2006** da yapacağı **kongreye** ilişkin bir duyuru oukuyacaksınız.

İsviçre'deki Tutluların, özellikle de dernek üyelerinin o günü derneğin kongresi için ayırmalarını bekliyoruz.

TYD'nin geçtiğimiz yaz düzenlediği **pikniğe** ve pinik içerisinde yapılan Tutlular arasındaki **futbol** turnuvasına ilişkin kısa gözlemi **Mahmut Karakap-lan** yazdı.

Ali Gündoğdu çocukluğundaki bir anısını yazarak, o zamanki Tutlu çocukların yaşamının bir yanına küçük bir ayna tutuyor.

Aynı aynadan **Mehmet Yılmaz**'da da var. O da babasından dinlediği bir "**yazı hikayesi**"ni yazarak Tutlunun bir dönemdeki yaşamına yöneltiyor aynasını.

Mehmet Karakuş, "Sigara Kokulu Gül" adında yeni bir öykü denemesi ve **Barış Sarıcı**'yla yaptığı kısa bir söyle-şisiyle yer alıyor bu sayımızda.

Rıdvan Filiz'de, " Neden Acaba?" başlıklı yazısıyla yurttaşlık bilincimizi ve yurttaşlık duyarlılığımızı sorguluya-rak açık ve berrak hedefler gösteriyor okuyucuya.

Cemal Avcı, Tut'un geleceğine ilişkin kimi önerilerini "**Tut**" başlıklı yazısında sıralıyor.

Nevzat Kızkın, yine ta Ankara'dan gönderdiği iki yazısıyla aramızda. N. Kızkın'ın ilk yazısı geçtiğimiz yaz **Hacı Mammet Dağı**'na yaptığı geziye ilişkin. Bu güzel yazıyı okuduktan sonra ilk fırsatta sizin de öyle bir gezi yapacağınızı umuyoruz.

Keşke buna benzer ve bu güzellikte başka tanıtım yazıları da yazılabilse..

N. Kızkın'ın ikinci yazısı, hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamamız gereken ama çoğu zaman da unuttuğumuz **"deprem**" konusunda.
N. Kızkın'ın yazısını okuyunca konunun ne denli önemli olduğunu anlayacaksınız.

Arka sayfamızda da **Hasan Bener**'in bir şiirini okuyacaksınız. Hasan Bener'in şiiri hem biçim hem de içerik olarak yeni bir soluk, yeni bir ışık, yeni bir umut. Arkası gelmeli..

Hasan Bener'in şiirinden başka bir de ünlü şairimiz **Ataol Behramoğlu**' nun "**Bebeklerin Ulusu Yok**" adlı şiirini okuyacaksınız.

Değerli Okur,

Dergimizin bu sayısına değerli yazılarıyla katkıda bulunan arkadaşlarımıza içten teşşekkür ediyor ve katkılarının devam etmesini bekliyoruz.

Tut Pekmezi'nin gelecek sayısı **Ocak 2007** sonunda yayımlanacak.

Gelecek sayımıza yazı gönderecek arkadaşlarımızdan birer tane de küçük **fotoğraf** göndermelerini rica ediyoruz. Zira, bazı gazetelerdeki köşe yazarlarının fotoğrafları gibi biz de, her yazı sahibinin küçük bir fotoğrafını yazısının başına koymak istiyoruz.

Gelecek sayıda görüşmek ve Tut pekmezi gibi şirin günler geçirmeniz dileklerimizle...

Tut Pekmezi

Kongreye Davet

Değerli Üyemiz,

İki yıl aradan sonra, derneğimizin 6. kongresini yapmak üzere toplanmamızın zamanı geldi.

Aşağıda yazılı yer, tarih ve saatte toplanıp, yine aşağıda yazılı gündem çerçevesinde derneğimizin çalışmalarını değerlendirecek, yeni hedefler saptayacak ve yeni yönetim kurulu üyelerini seçeceğiz.

Bütün üyelerimizi, hemşerilerimizi ve dostlarımızı derneğimizin kongresine katılmaya ve değerli katkılarını yapmaya davet ediyoruz.

Yer: Dernek Lokali
Tarih: 10 Aralık 2006
Saat: 13.00 – 15.30

Gündem:

- Divan başkanı ve yardımcısının seçimi
- Saygı duruşu
- Çalışma raporunun okunması (başkan)
- Hesap raporunun okunması (sayman)
- Raporlar üzerine görüşler (üyeler)
- Yönetim kurulunun aklanması
- Ara
- Yeni yönetim kurulu üyelerinin seçimi
- Dilek ve temenniler (üyeler - konuklar)
- Kapanış

TYD- Yönetim Kurulu

1.İs-Tut Futbol Turnuvası Yapıldı

Tutlular Yardımlaşma Derneği geleneksel yaz pikniğinde bu yıl biraz değişiklik yapıldı ve bir futbol turnuvası düzenlendi.Turnuva **18 Haziran 2006 Pazar** günü **Turnverein Höngg** / **Kappenbühlstrasse 60** / **Zürich** adresinde gerçekleşti. İsviçre'nin çeşitli bölgelerinde yaşayan Tutlular kendi aralarında çoluk çocuk,
kız erkek, yaşlı genç demeden ve altışar kişiyle birer futbol takımı oluşturdular. Turnuvaya, „1. İsviçreli Tutlular Futbol Turnuvası"nın kısaltılmış hali olarak, **1. İs-Tut Futbol Turnuvası** adı verildi ve turnuvaya **Zürich`ten Çanakçıspor, Arbon`dan Ağtutspor, Wohlen`den Tutpekmezispor, Wald`dan Tutstar ve Schwiz`den Mağrabaşı Gücü** adlı takımlar katıldı. Bu takımlar kendi aralarında eleme usulü maçlar yaptı. Maçları diplomalı hakem **Cengiz Özcan** yönetti.

İlk defa düzenlenmesine rağmen oldukça seri ve eğlenceli geçti. Her şehrin taraftarları kendi takımlarını desteklediler.

Turnuva sonunda birinciliği Wald`tan Tutstar, ikinciliği Arbon`dan Ağtutspor ve üçüncülüğü de Schwiz`den Mağrabaşı Gücü kazandı. Birinci, ikinci ve üçüncüler Tutlular Yardılaşma Derneği tarafından birer kupa ile ödüllendirildiler.

Tabiki hepsi turnuvayla sınırlı değildi. Yine her yıl olduğu gibi mangalımız yandı; **şişler, tavuklar, sucuklar** pişti, **pilav ve salatayla, soğuk içeklerle** birlikte misafirlerimize satıldı. Derneğimiz, her yıl olduğu gibi, çocuk ve gençlere yine **dondurma** hediye etti.

Umarım gelecek yıllarda yapılacak turnuvalar da böyle kalabalık ve neşeli geçer.

Mahmut Karakaplan

Önceki Çocukluk

Bizler çocukluğumuzu yaşayamadık.

Şimdi, “Bırakın çocuk oynasın; onların oynuyacak zamanı” diyorlar. Aceba bu laflar, bu sözler önceden yok muydu, diyorum ve kendi kendime soruyorum: Bizlerin zamanında oyuncak ne olabilirdiki? Ya büyüklerimizin yanında çalışır , iş yapardık, ya da bostan varsa, bostana ya da bir bağ harabasına hayvan gütmeye gönderilirdik. Hiç olmazsa da, “Yavrum git bu gucak çalı çulu topla da getir; evde bir tutam yakacak yoktur. Yarın ekmek felan edersek ne yanacak?” derlerdi. Bu durumda çocuk da yola düşer, odunluğa varır ve gücünün yettiği kadar odun toplar, hayvanına yükler ve eve getirirdi. Cocuk beklerdi ki, evden biri çıksın da odununa baksın!.. Baba muhakkak kahvededir... Ana çıkardı kapının önüne, bakardı ki oğlu gelmiş ve başlardı söylenmeye: Aman benim de oğlum gelmiş.. sevdiğim gelmiş.. odun ufağıyınan, gelin duvağıyınan... Bu sözleri duyan çocuğun da dünyalar kendisinin olur, bütün yorgunluğu gider, içinde bir sevinç kabarması olur; içinden daha neler geçerdi neler... Tutlu olanlar buna benzer durumları yaşamışlardır muhakkak ve ne demek istediğimi de anlarlar.

Şimdi dersiniz ki, önceleri de başka oyuncaklar, oynuyacak bişeyler vardır mutlaka.. Evet vardı.. değme vardı.. cindi vardı... Cindi oynamayı ben çok severdim. Tutlu hemşerilerim bilirler: bir uzun dam vardı. Orda bütün çocuklar toplaşır cindi oynardık. Hele o sumak gallesi var ya.. havalanıp da gidişi daha gözümün önünde..

O ev sahiplerinden de çok kötü laflar işitirdik. Bizleri damlarından kaçırırlardı. “Bir daha buraya gelirseniz, görürsünüz gününüzü” derlerdi. Moaralimiz bozulurdu. Herkes eve gitmeye korkardı. Çünkü evde ana veya baba kızacak, nerelerde dolandığımımızı sorgulayacak ve: Evde bu kadar iş var.. nerelerde dolanıyorsun.. sen hiç adam olmayacak mısın?” denilecek üzerimize doğru yürünecek eğer ele geçersek dayak yiyecek, kaçarsak da arkadan süpürge veya ersin fırlatılacaktı.

Eğer kaçıp evin çenesini aşmışsak veya atılan şey isabet etmemişse o gün için kurtulmuştuk. Yarına da Allah kerim di...

Oturuyordum, bu anılar canlandı gözümde de sizlerle paylaşmak istedim.

Ali Gündoğdu / 9.7.2006

Sigara Kokulu Gül

Liseyi bir kıyı kentimizde okudum. Tut'a, dolayısıyla da evimize ve aileme uzak mı uzaktaydım. Dar gelirli babamın gönderdiği paralar ev kirasına, okul giderlerine ve yemeye içmeye yetiyordu ancak. Yeterli harçlık kalmıyordu geriye. Bu yüzden bikaç kez inşaatta çalıştım. Çok zor ve yorucuydu. Baktım ki bana göre bir iş değil bu; bıraktım. Sonra bir arkadaşın verdiği akıl ve cesaretle gül satmaya başladım.

İki demet gül alıyordum çiçekçiden ve o gülleri, cuma ve cumartesi akşamları sahildeki birkaç aile çay bahçesinde satıyordum. Hem biraz harçlık kazanıyor, hem de ders çalışmanın dışında da bir iş yapmış oluyordum. Ayrıca, gerek o çay bahçelerinin işleticileriyle, gerek çalışanlarıyla, gerekse de oralara gelen müşterilerle arkadaşlıklar kuruyordum.

Kasımın ortalarıydı. Yazdan kalma bir günün ikindin sonrasıydı. Bir aile çay bahçesinin bahçeye inen dört beş basamaklı beton merdiveninde miskin miskin oturmuş akşamın olmasını bekliyordum. Bir elimde gülleri tutuyor, bir elimle de sigaramı tüttürüyordum. Bahçenin bir köşesinden,

-Delikanlı baksana! diye bir ses geldi.

Dönüp o yana baktım. Bana uzak bir masada bir beyle bir hanım oturuyordu. Hemen toparlandım yanlarına gittim. Beyin önünde boş bir kahve fincanı, hanımın önünde de yarım bardak portakal suyu duruyordu. Her ikisi de kazaklarını sırtlarına atmışlardı. Bey, kırk beş-elli yaşlarında, kır ve kısa saçlı, topluca birisiydi. Maliyeden veya devlet demiryollarından emekli olmuş bir memuru andırıyordu. Kadın, zayıf ya-pılı, esmer ve gözlüklüydü. Daha çok, bir dikiş-nakış kursu öğretmenine benziyordu.

Bir yandan gül alacağını sanarak umutlanmış, ama bu saatlerde de pek gül alan olmadığını bildiğim için hemen bu umuttan vazgeçerek, belki bişey aldırtacaktır, diye düşünmüştüm. Çünkü, zaman zaman bazı kendini bilmezler ya çay-kahve söylememi ya da bakkaldan sigara almamı istiyorlardı.

Ben böyle ikircikli duygularla başlarında dikilerek, ne istiyeceklerini beklerken, o:

-Ne o elindeki? diyerek gözlerini sigara olan elime dikti!

Sigaramı biraz avucumun içine alarak saklamaya, bir bakıma saygılı olmaya çalışmıştım. Şimdi ne demeliydim? Yani ona neydi ki elimdekinden. Sigara işte; görüyorsun ya! Belli etmemiştim ama kızmıştım içimden. Sigara işte, sana ne bundan, diyeceğime, yapmacık bir gülümsemeyle işi tatlıya bağlamak istemiştim.

Ama adam üsteliyordu:

-Demek bu yaşta sigara içiyorsun?..

Tanımadığım bir adamın bu şekilde davranması anlaşılır gibi değildi. Kızıyordum... Adam da kızarıyor bozarıyordu. Kıllı ve kalın ensesi daha da kalınlaşıyor ve sevimsizleşiyordu doğrusu. Göz ucuyla kadına bakıyordum. Belki de bir yardım bekliyordum. Yani, 'Bırak çocuğu! Ne olursa olsun elinde' dese ne olacaktı. Kadın da renk vermiyor; oralı bile olmuyordu. Koyu renkli gözlüklerinin arkasında gülüyor muydu, yoksa kızıyor muydu bu kaba adama?..

Ne yani, sigara içmeyen mi vardı?.. Yaşımdan başımdan ona neydi?.. Sınıfımızda bikaç süt kuzusu vardı sigara içmeyen. Dalgamızı geçip duruyorduk onlarla. Elimde yanıp biten sigaramı bir kenara atarken yine söylendi o:

-Günde kaç paket içiyorsun?

Duyulur duyulmaz bir sesle ne kadar içtiğimi söyledim. Adam beni sorguya çekiyordu:

-Biliyor musun onun parasıyla neler alabilirsin? Ve arkasından sıralıyordu: İki paket sigaranın parasıyla bir kebap yiyebilirsin, sinemaya gidebilirsin, iki kilo domates alabilirsin, tazesinden yarım kilo balık alabilirsin...

Ben sıkıntıdan patlıyordum, o daha sayıyordu:
-Bir kilo muz alabilirsin.. muzu sever misin?
Gerçekten muzu sever miydim, muz yemiş miydim?.. Beni beklemeden devam ediyordu. Daha doğrusu kızıyor-bağırıyordu. Yoksa bana mı öyle geliyordu?..
-Gazete alabilirsin, kitap alabilirsin... Okula gidiyor musun, okuman yazman var mı?..
İyice onuruma dokunmuştu bu son soru. Ben de ona sertçe, sana ne bundan, der gibi hangi okula gittiğimi, kaçıncı sınıfta olduğumu söyledim. Biraz yumuşar gibi oldu. Ya sert konuşmamdan ya da okula, hem de liseye gidiyor olmamdan etkilenmiş olmalıydı. Ama hızını alamamıştı:
-Senin, dedi, matematiğin kaç?.. Matematiğin düzgün olsa sen bu işin hesabını yapardın, anlaşılan iyi değil matamatiğin!..
Sıkıntım geçer gibi oldu biraz. Adam kötülüğüme söylemiyordu.
-Size bu zehirin zararlarını anlatmıyorlar mı, nasıl bir okulmuş senin bu lise?..
Benim okuduğum bölümde matematiğin çok onemli bir ders olmadığını, aslında matematiğimin de o kadar kötü olmadığını söylemeye çalıştım. Ama çok inandırıcı olmamış olacak ki sormaya devam etti:
-Kaça alıp kaça satıyorsun bir gülü?
Kaça alıp sattığımı sattığımı söyledim. Güldü. Karşısındaki kadına döndü:
- Gördün mü? dedi ona. Matematiğinin kötü olduğu nasıl açığa çıktı.
Yeniden bana dönerek:
- Evladım, matematik okullarda okutulan bir ders değildir sadece. O aynı zamanda günlük yaşamımızda hesabımızı-kitabımızı bilmemize, eğriyi-doğruyu bulmamıza da yardım eder. Matematiğin yön vermediği bir yaşam, ışıksız yolda yürümeye benzer...
Yeniden kadına dönerek ve elindeki tespihi işaret parmağının yerine kullanarak beni gösterdi:
-Bu köylüler işte böyledir... Matamatik, hesap-kitap hak getire... Görüyor musun?.. Sattığı güllerden elde ettiği kazançla iki paket sigara alabiliyor. Sigarayı da, gül satmayı da bıraksa da derslerine çalışsa bundan iyi değil mi? Güllerden kazandığı parayı bakkala sigara parası olarak veriyor nasıl olsa!..
Adam konuşurken köylülerim, onların konuşmaları-tartışmaları, hal ve hareketleri gözümde canlandı bir an... Konuşmalarında metre, kilogram.. ölçü-tartı.. hesap-kitap yoktu çoğunlukla. Genişlik söz konusuysa (duruma göre), bir avlu kadar, bir tarla kadar veya el kadar, uzunluk söz konusuysa, bir kavak kadar veya bir minare boyu, o da olmazsa parmak kadar, ağırlık söz konusuysa da, değirmen taşı, pamuk ve bunun gibi benzetmeler yapıyorlardı.

İyice sıkılmışrtım. Ama kendim de bir bahane bulup ayrılamıyordum yanlarından. Bütün umudum mutfakta temizlik yapan arkadaşımın işini bitirip beni çağırmasında ya da sicim gibi yağacak bir akşam yağmurundaydı...
Bana döndü:
-Haydi, hanımefendiye bir gül ver bakalım da barışalım, dedi ve elini cüzdanına götürdü. Anlaşılan üzüldüğümü o da anlamıştı. Gül destesini bayanın önüne doğru uzattım ve:
-Buyurun, kendiniz seçin, dedim. Kadın gözlüğünü çıkardı. Güllerin sağına soluna baktı ve bir tanesini beğendi. Adam gül parasını uzatırken, kadın da gülü kokladı ve:
-Ama bu gülde berbat bir sigara kokuyor, diyerek adama uzattı.

Mehmet Karakuş / 11 Temmuz 2006

Bir Yazı Hikayesi

Efendi Doğru (ve tabi ki ailesi de) kapı bir komşumuzdu. Babamla, Efendi Doğru iyi iki arkadaştılar aynı zamanda. Babama **Göğ Hacı** (1337 - 4.2.2002), Efendi Emmi'ye de **Goçoğ Efendi** derlerdi. **Aşağı Oba**'da (Ayniye Mahallesi) otururduk. Yalnız yaz gelince biz **Ağtut'**a taşındığımız için, komşuluğa da bir süre zorunlu olarak ara verirdik. Eskiden yaz aylarında köyde (Tut'un içinde) pek kimse oturmazdı. İlkbaharın ortalarında bahçelerdeki yaz evlerine, sonbaharın ortalarında da tekrar köye göçülürdü.

Babamla Efendi Emmi zaman zaman, Besni'nin, Adıyaman'ın **yazı (ova)** köylerine **çerçiliğe** giderlerdi. Çerçilik deyince aklınıza başka şey gelmesin... O yazı köylerine tut (dut) götürürler, buğday veya arpa gibi tahıllarla ya değişirler ya da parayla satarlardı. Bu iş de eşek veya katır gibi yük hayvanlarıyla yapılırdı. O zamanlar şimdiki kadar motorlu taşıt yoktu. Beldiyeye ait bir kamyon, bir de otobüs vardı Tut'ta. Belki bir-iki de özel minibüs.. hepsi o kadar.

O yüzden babamgilin yazıya gidip gelmesi bazan dört-beş gün, bazan da bir hafta sürerdi.

Babamla Efendi Emmi, yine yazıya gitmek için bir gün önceden anlaşmışlar.
O sıralar biz Ağtut'ta, onlar da köydelermiş. Efendi Emmi sabahleyin erkenden kalkmış ve eşeğinin götürebileceği kadar tudu yüklemiş. O arada babam da hazırlanmış, eşeğini o da yüklemiş. Efendi Emmi, Ağtut'a bize gelmiş ve beraberce yola çıkmışlar. Evden ayrılır ayrılmaz babam:

-Yav Efendi, neredeyse ölçeği almayı unudacağdım. Hemen şu ölçeği alıyım da geliyim, der ve eve dönmeye yeltenir. Efend Emmi:

-Yav ölçek almana ne lüzum var, Hacı.. . Ben aldım.. ikimizin de işini görür, der.

Babam ısrarla eve dönüp ölçek almak istese de, Efendi Emmi babamı bırakmaz.

O zamanlar tartı aletleri de bugünküler kadar yaygın ve taşımaya uygun değillerdi. Değiş-tokuş işlerinde daha çok "**ölçek**" denilen bir teneke kap kullanılırdı. Bu kap (ölçek) çoğu zaman 16-18 litrelik boş bir yağ tenekesi olurdu. Bu kabın dolusuna bir ölçek denirdi. Duruma göre, ya bir ölçek tutla bir ölçek buğday ya da bir ölçek tutla iki ölçek arpa değiş-tokuş edilirdi. Para işin içine çok girmezdi. Çünkü o zamanlar çok para da yoktu şimdiki gibi.

Neyse...

O gün Adıyaman yazısında (ovasında) akşama kadar köy köy dolaşırlar ama bişey satamazlar. Bir eve misafir olurlar. Karınlarını doyurup yatarlar. O arada eşekler de dinlenir. Ertesi sabah yine erkenden kalkarlar ve yine yollara düşerler.. köy köy dolaşırlar.

Bir köyden daha bir iş yapamadan çıkarlarken, "Böyle olmıyacak; ayrılak da ayrı ayrı köylere gedek... Belki o zaman birez bi iş yaparık" derler birbirlerine. Anlaşırlar. Kimin hangi tarafa gideceğine de yazı-tura atarak karar verirler. Sonra yolları ayrılacak zaman, babam uzanır ve Efendi Emmi'nin eşeğinin üstündeki ölçeği alır ve kendi eşeğinin üstüne yerleştirir. Efendi Emmi hemen ileri atılır ve gevrek sesiyle:

-Yav sen ne yapıyon, Hacı?.. der. Babam da, ölçeği aldığını, çünkü Tut'tan çıkarken kendisini ölçek almaya bırakmadığını, dolayısıyla ölçeğin kendi hakkı olduğunu, söyler. Senin hakkın, benim hakkım derken, aralarında anlaşmazlık çıkar. Bakarlar ki, ileriden okul çocukları geliyor. Çocukları durdurup onlara sorarlar.

Önce Efendi Emmi sorar:

- Çocuklar, sizler okumuş adamlarsınız; sizin aklınız bizimkinden eyi yeter. Diyerek onların gururlarını okşar ve çocukları kendinden yana çekmek isteyerek, durumu anlatır ve ölçeği kimin alması gerektiğini sorar.

Çocuklar, Efendi Emmi'ye hak verince, bu sefer de babam anlatır mesleyi. Çocuklar bu sefer de babama hak verirler.

Bakarlarki olacak gibi değil, yine beraber dolaşmaya karar verirler. Sonra bir köye daha varırlar. Orada işleri rast gider ve ikisi de tutları satar. Hem de parayla. Eşekler de kurtulur yüklerinden. Bunlar eşeklerine binerler ve evin yolunu tutarlar.

Bir yol kenarında bir karpuz tarlası görürler. Efendi Emmi:

-Yav Hacı, eşşekler boş gediyo. Şurdan birez garpız alak da eve götürek. Garpızları eşşeğin birine yüklerik, birine de sırayla binerik, der. Babam da kabul eder.

Karpuzları alırlar ve Efendi Emmi'nin eşeğine yüklerler. Babam kendi eşeğinde binili, Efendi Emmi de yaya yola koyulurlar. Epey zaman sonra Efendi Emmi:

-Hele Hacı eşşekten en de, birez de ben biniyim, der ama babam hiç aldırmaz ve yola devam ederler.

Gele gele Tut'a yaklaşırlar. Babam:

-Hele Efendi getir şu garpızları bölek, deyince, Efendi Emmi:

-Yav senin garpızda ne hakın var. Garpızları buraya gader ben getirdim, diye çıkışır. Babam:

- Yav sen nasıl müslümansın, Efendi?.. Bi de namaz gılıyon!.. Garpızları ortaklık almadık mı?.. Benim hakımı nasıl yiyeceksin, deyince, Efendi Emmi de yumuşar ve karpuzları bölüşürler ve herkes evine gider...

Ve bir yazıya gitme hikayesi de böylece biter.

Babam bu ve benzeri hikayeleri anlatarak hem bizim işten kaytarmamızı, hem de çalışırken canımızın sıkılmasını önlemek isterdi herhalde.

Mehmet Yılmaz

Duyuru

Nisan 2007'de Antalya'da, Antalya Özel Kolleji tarafından düzenlenecek olan sergide Tut İlçesi ve Tut ürünleri (Tut pekmezi, Tut pestili, Tut kesmesi, Tut çekmesi) tanıtılacaktır.

Sergide Adıyaman'ın bürokratları, milletvekilleri, iş adamları ve ulusal ve yerel basından temsilciler bulunacaktır.

Sergi ilçemizin tanıtılmasında önemli bir yer tutacaktır. Ancak söz konusu ürünler Nisan 2007'de hazırlanamayacağından, hazırlıklar şimdiden tarafımdan başlatılmıştır.

Bu bağlamda yapılacak giderler Tut Belediyesi tarafından karşılanacaktır.

Mustafa Alakuş

T U T

Değerli Tutlular zaman hızla akıyor ve geçen zamanı geriye döndürmek de imkansız.

Hepimizin sevgilisi Tut bu yıl biraz daha yalnız, biraz daha üzgün ve kederli sevenlerini bekliyordu.

Malesef Tut'un sevenleri eften püften bahanelerle kendilerini bekleyenleri aldattılar. Yani canlarının istediği gibi aileleriyle beraber sevdikleri Tut'a ve sevdiklerini kucaklamadılar. Kucaklamak isteyenler de yaırm yamalak, dostlar alışverişte görsün misali geçiştirdiler.

Değerli dostlar gerçekçi olalım. Kendimizi ve sevenlerimizi aldatmayalım. Neden çocuklarımızın Tut'a gelmediklerini açıklayalım. Bunun da hepimizin ortak sorunu olduğunu kabul edelim ve buna acilen çözüm yolu bulalım; bu bizlerin görevi.

Tut'ta bu yıl yok denecek kadar az genç ve yok denecek kadar da ziyaretçi vardı. Bu böyle devam ederse 10 yıl sonra o sevilen Tut yalnızlığa itilecek, o topraklar unutulacak. Gelin buna dur diyelim. Tut'a ve geçmişimize kıymayalım. Anayurdumuzu unutmayalım. Tut'a yabancılaştırmayalım yeni yetişen gençliği. Akrabalar unutuluyor, anayurtlar terk ediliyor.

Bunu önleyecek, Tut'u ve Tutluyu mutlu edecek çözüm yolu nedir?

Değerli dostlar, çocukların ve sizlerin Tut'taki en önemli sorunu imkansızlıklar değil mi ? Çocuklarınızın yaşadıkları şehir veya ülkedeki şartları Tut'ta onların kullanımına sunarsanız, Tut'a gitmemek için bir neden kalır mı?

Nedir bunlar:

1-Musait bir konut.
2-Sosyal tesisler; futbol, yeleybol, tenis, yüzme havuzu ,vs…
3-Sinema, tiyatro, kütüpane vs…
4-Çocuk parkları, çay bahçeleri vs…

Bunları yaptınız da çocuklarınız gelmediyse suç çocuklarınızda, yoksa bunu yapmayanlardadır suç.

Bu yazdıklarım dışarıdan geleceklerden önce Tut'ta yaşayan

Tut'un asıl sahipleri, yarının büyükleri çocukların en doğal haklarıdır. Bunlar aslında her çocuğun en doğal haklarıdır

Bu imkansızlıkların çözümü sizlerin elinde. Gelin birlik ve beraberliği sağlayacak, Tut'u ve Tutluyu modernleştirecek, gençlerin doğdukları yerde yarınlarını hazırlayabileceği, Tut dışında doğan, yaşayan gençlerimizin de severek gelebilecekleri yeni Tut'u yaratalım.

Tutlu mevcut olan şartlarda, burada ancak bu kadar gelişebiliyor. Yeni bir yerleşim yeri açar ve dünya yaşam standartlarına uygun yeni bir Tut kurarsak Tut'a gelmeyen Tutlu kalmayacağını ben şahsen ümit ediyorum.

Tut'un dünyadan farklı artı değerleri var. Her Tutlu için olmyan veya eksik olanları tamamladığımızda niçin her Tutlu bundan faydalanmasın? Niçin buna ortak olmasın?

Evet arkadaşlar, çok geç kalan yeni Tut projesinin hayata geçmesi için duyarlı olmaya, herkesi bu projeye ortak olmaya, karınca kararınca elini taşın altına sokmaya davet ediyorum.

Bunun için,

1-Belediye Başkanı ve meclis üyelerinin toplanıp yeni Tut için uygun alanı tespit edip meclis kararı almalarını,

2-Toplukonut İdaresi'ne müracatta bulunmalarını,

3-Yapı kooperatifinin alt yapısını hazırlayıp, halkı üyeliğe davet etmelerini bekliyoruz.

4-Tespit edilen alanın altyapısının hazırlanması Kaymakamlık ve diğer yetkili kuruluşlarımızla bir an önce başlatmalarını bir Tutlu olarak bekliyorum.

Ülkemizin her il ve ilçesinde kurulan toplu konutların ilçemizde olmayışı yukar-daki eksikliklerin en çönemli nedenidir. Çözümü de, bu toplu konut yapımının bir an önce hayata geçirilmesindedir.

Yeni bir yerleşim yeri açılır ve buna, Tutlunun modern, çağdaş düşünce ve bilgileri de eklenirse diğer ilçelerden çok farklı yeni bir Tut İlçesi doğacağına eminim. Farklı diyorum, çünkü Tut her zaman farklı olmuştur. Tut bir farktır. Tutlu olmak tanrının bir lütfudur.

Bölgenin en farklı yerinde olduğumuz inkar edilemez. Önemli olan bu farkı değerlendirebilmemizdir.

Malesef birinci derece deprem bölgesi Tut ve bölgemiz. Eğer Tut için yeni bir yerleşim yeri açılır da, depreme dayanıklı yeni konutlar yapılırsa, olabilecek bir depreme karşı da hazırlıklı olunmuş olur.

Şu andaki binalarımızı, evlerimizi de depreme dayanıklı hale getirmeliyiz.

Depremden değil ama, tedbirsizlikten ve kötü yapılarda korkmalıyız.

Hayallerinizin gerçek olması dileğiyle saygı ve selamlar.

Cemal Avcı

Neden Acaba?

Bizler sevdiğimizin uğruna neler yapmayız ki?.. Dağlara çıkar, eşkiya olur, yollar keseriz. Bu uğurda inanılmaz fedakarlıklarda bulunur, gençliğimizi, sağlığımızı yok eder, gerekirse yoluna bir ömür harcarız. Aç kalır, susuz kalır kendimizi feda ederiz. Ağıtlar yakar destanlar yazarız. Her seye rağmen, yine de başka türlüsü olmaz ise bu yolda canlar alır, canlar veririz.

Eğer amacımıza ulaşır da sevdiğimize kavuşabilirsek, büyük şenlikler yapar, amacımıza erişmemizi, başarımızı kutlarız. Bu kutlamalarda hesap kitap bilmez, en iyisini en güzelini yapmaya çalışırız.

Sonra?.. Sonrası yok!..

Bizim için bir yaşama, bir varoluş nedeni olmuş olan bu hedefe vardığımızda şaşırır kalır ne yapacağımızı bilemeyiz. Belki de bizim için mücadele aslında hedeftir de biz onun farkına varamayız.

Bir süre sonra uğruna dağlara çıkıp, canlar alıp, canlar verdiğimiz kişi yolda iki adım arkamızda yürür, biz onun yüzüne bile bakmayız. Varlığını bile unuturuz.

Bu genelde insan ilişkilerinde böyle olur. Ama insanın aklına biraz düşününce daha başka sorular da geliyor.

Bu bizde bir davranış biçimi olarak yerleşmiş olabilir mi?

Bakış açımızı biraz daha genişletelim. Az önceki insan ilişkileri örneğinden yola çıkarak Kurtuluş Savaşı günlerine, 90 sene geriye gidelim. Bu örnekte sevdiğimizin yerine vatanımızı koyalım.

Sevdiğimizi yani vatanımızı, varlığımızı büyük ölçüde kaybetmişiz. Tamamını kaybedip tarih sahnesinden bir devlet, bir ulus olarak silinmemize de çok az bir zaman kalmış.

Birinci dünya savaşından yenik çıkmı-şız. Çevremiz aç kurtlar gibi etrafımızda dönen, son nefesimizi vermemizi bekliyen, bu günün dost! ülkeleriyle çevrilmiş. Onlar bize son darbeyi vurup bu can çekişme sürecini nasıl kısaltıp bir an önce paylaşıma başlıyabileceklerinin hesabını yaparken bizim ne olup bittiginin farkına bile varacak gücümüz kalmamış. Yorgun, gücsüz, olanaksız, sadece basımıza gelecekleri bekliyoruz.

İstanbul'dan bizi yönetenler ise bizi çoktan gözden çıkarmışlar. Bizi verip karsılığında ne elde edebileceklerinin, kendilerini nasıl kurtarabileceklerinin hesabını yapıyorlar. Bağımsız bir devlet, geleceğini elinde tutan bir ulus olmak, bu uğurda mücadele etmek yerine saltanatı , halifeliği nasıl kurtarabileceklerini düşünüyorlar.

Yani halkın sevdiği ile İstanbul'dan bizi yönetenlerin sevdikleri ayni şey değil. Biri vatanı, bağımsızlığı, diğeri ise saltanatı halifeliği seviyor.

Bu çelişki nasıl bir son buldu? Bizi tanımıyanlar, bizim sevdiğimiz uğruna neler yapabileceğimizi kestiremeyenler, bu halkın sonunun geldiğini zannediyorlardı.

Ama sonuç hiç te onların beklediği gibi olmadı Anadolu insanı sevdiği vatanı uğruna bir mucize olarak doğruldu, ayağa kalktı, toplandı. Dağlara çıktı, efeler, savasçılar yarattı. Insanımiz eline kazma, kürek, saban, taş, sopa ne geçerse aldı. Elinde avucunda ne varsa ortaya koydu. Çocuklarının üzerinden yorganlarını aldı askerlerinin üzerine örttü. Gelinlerinin boyunlarından altınlarını aldı ordusuna verdi. Kendi yemedi, yedirdi, kendi giymedi giydirdi. Kadınlarımız Kurtuluş Savaşında deniz yoluyla gelen cephaneleri mavna-lardan cepheye kimi zaman kağnı üstünde, kimi zaman da omuzlarında taşıdı.

Bugünün Avrupa'sının tüm devletleri güçlerini bir araya toplayıp, Çanakkale önüne yığıldılar. Çanakkale Boğazı'nın önü savaş gemisi doldu. Ama bu boğazı geçemediler. Anadolu insanı onları geri püskürttü. Çanakkale'nin geçilmez olduğunu onlara anlattı.

Ayni mücadeleler, fedakarlıklar yine aynı yokluklar icinde heryerde, tüm Anadolu'nun kurtuluşunda yasandı. Taa ki son işgalci asker de Anadolu toprağından atılana kadar.

Sevdiğimize, vatanımıza kavuştuk. Türkiye Cumhuriyeti'ni kurduk. Devrimler, şenlikler-bayramlar yaptık. Sevindik, sevindik, kutladık, kutladık.

Sonra?.. Sonrası yok!..

Savaş bitti kurtarılacak bir şey kalmadı. Biz de işimizin bittiğine inandık.

Ama korunacak, kollanacak, bakılacak, gelişitirilecek, güzelleştirilecek bir vatanımızın olduğunun farkına varamadık. Aradan 80 küsur sene geçti.

Etrafınıza bir bakın acaba bugün bunun farkında mıyız?

Nazım Hikmet'in dediği gibi:

Dörtnala gelip Uzak Asya'dan
Akdenize bir kısrak başı gibi
uzanan bu memleket bizim.

diyormuyuz? Bu sorumluluğu üstlenip, bu vatanın gerçek sahibinin bizler olduğumu-zun bilincine varabiliyor muyuz.

Yani yurttaşlık bilincimiz var mı? Ya da ne kadar olması gerekirken, ne kadar geliş-miş? Hep bunlar, sorular. Hatırlarsınız eskiden okullarımızda Yurttaşlık Bilgisi dersleri okutulurdu. Şimdilerde yok. Neden acaba? Artık bu bilince gerek kalmadı mı?

Daha sorulacak soru çok!..

Türkiye'nin batısından, doğusuna hızlı ulaşımı sağlıyabilecek uçak seferleri yok. Olanlar sa yetesiz ve pahalı.

Rahat, temiz ve ucuz ulaşımı sağlıyacak demiryolları da yok. Olanlar sa çok bakımsız ve ilkel.

Ülkemizin üç tarafı denizlerle çevrili. Bu denizlerde kolay, rahat ve ucuz ulaşımı sağlıyacak denizcilik şebekemiz yok. Belki iki belki üç gemimiz var.

Neden Trabzon'dan, Sinop'tan, İstanbul'dan, İzmirden, Bodrum'dan, Antalya'dan, İskenderun'dan, Mersin'den karşılıklı vapur seferleri yok?

Ama, hergün onlarca kurban verdiğimiz karayollarımız var. Bu yollar yapılıp diğer saydıklarımıza dokunulmazken biz hiç neden diye sorduk mu? Bu yapılanlar benim paramla, benim vergimle yapılıyor. Benim memleketime, benim paramla yapı-lacak ieylere ben karar veririm dedik mi?

Bu işleri yapıp yöneten hükümetleri, bizi temsil etmesi gereken milletvekillerini seçerken, bu vekillerin yetenek ve becerile-rine mi yoksa bağlı bulundukları parti başkanının laf yapabilme kabiliyetine mi baktık? Bu vekillere saydığımız görevleri verdik mi? Neden bizi temsil etmesi için seçtiğimiz vekiller, bizim isteğimizin aksini oyladığında seni oraya ben seçtim diyemiyoruz?

Şehirlerimize, kasabalarımıza, köylerimize bir bakalım. Evlerimiz boyalı mı, sokaklarımız bakımlı ve temiz mi?

Bu yaşadığınız ülkelerin kasaba, köy ve şehirlerinde gördüğünüz düzen, temizlik ve bakım bizde var mı? Peki bunlar çok para, çok olanak ve çok yatırım istiyen şeyler mi, yoksa sadece sevgi mi?

Yapımı 20 sene önce bitmiş evlerimizin hâla sıvasız, boyasız, yollarımızın çukur, çamur, kağıt ve plastik torba çöpüyle dolu olmasının ve bunun bizi pek de o kadar rahatsız etmemesinin ne nedeni olabilir?

Sahillerimizin kapatılıp bize yasaklan-ması, ormanlarımızın kesilip bizi soluksuz bırakması, sularımızın, topraklarımızın kimyasal atıklarla kirletilip çocuklarımızın geleceklerinin yok edilmesi bizi neden rahatsız etmiyor?

Neden geçtiğimiz yıllarda televizyonlar-da sıkça gördüğümüz, bir yöre halkının bir altın madeni şirketinin yarattığı veya yaratabileceği çevre kirliliğine karşı don, atlet, pijama ile yaptıkları eğlenceli ama etkili eylemleri çoğaltamıyoruz?

Hangimiz çevremizde ne kadar tarih mirasının olduğunun, bunu çocuklarımız ve onların çocukları için korumamız gerektiği-nin bilincinde? Neden büyük şehirlerimizde büfe, ya da kahveye dönüştürülmüş asırlık çeşmeler, yapılar ya da yıkılıp yok olmaya yüz tutmuş kültür zenginlikleri hiç gözü-müze batmıyor?

Neden hakkımızın bilincinde değiliz ve ona sahip çıkmıyoruz? Yani, neden bu memleket bizim! Kurda, kuşa, çakala yedirtmeyiz, diyemiyoruz?

Doğrulup ayağa kalkmamız için ille de işgalci bir düşmanın kapıya dayanması mı gerekiyor?

Bizim ulus olarak bir yurttaşlık bilgisi eğitiminden geçmemiz gerekmiyor mu? Bize, bizim olan şeylere sahip çıkılıp, korunması gereğinin öğretilmesinin zamanı gelmedi mi?

Belki biz hâla bir göçebe kültürünün etkisindeyiz. Etrafımıza yarın tekrar göçecekmiş gibi bakıyoruz. Ancak bu doğru değil. Bizim için başka vatan yok. Burası Türkiye, Türkiye'de bizim vatanımız. Bura-sını imar etmek, bakmak ve daha güzel, daha yaşanılır bir hale getirmek de bizim yurttaşlık görevimiz.

Bizim memleketimiz de en az buraları kadar bakımlı, temiz ve düzenli olur. Yeter ki biz bu bilince erişelim ve bunu istiyelim.

Nasıl bir Türkiye'de yaşamak, çocuk-larınıza nasıl bir miras bırakmak istersiniz?

Soru bu.

Rıdvan Filiz

Hacı Mammet Dağı'nda Safari

Sıcak bir ağustos günü kahvede otururken akşam serinliğinde yola çıkmak üzere sözleşiyoruz. Yıllarca hep arkasında ne olduğunu merak ettiğim yukarı dağa çıkacağız. Çocukluğumda bir kez çıkmayı denemiş fakat yarısına kadar çıktıktan sonra üstümüzde dönen kartallardan korkup geri dönmüştük.

Akşam olmak üzere ama serinlikten eser yok. Daha fazla gecikmemek için sıcak da olsa hareket etmeye karar veriyoruz. Üç arkadaş çocuklarımızla birlikte arabaya biniyoruz. Çocuklar çok heyecanlı. Onlar da dağda gördükleri "**Ne Mutlu Türküm Diyene**" yazısını merak ediyorlarmış, yazının yanına kadar gidip inceleyeceklermiş. Yeni lisenin olduğu **Enişdere** yoluna sapıyoruz, yol genişletme çalışmaları nedeniyle acayip toz kalkıyor yoldan. Etrafı seyrederek ilerliyoruz.

Yakın bir zamana kadar pek ev bulunmayan bu yerlere yeni evler yapılmış. Yol inşaatı bitince daha da yapılacağını tahmin ediyoruz. Yol boyunca yemyeşil bahçe ve bostanların arasından geçerek lisenin oraya geliyor ve sola dönerek dağa doğru tırmanmaya başlıyoruz. Yol yer yer bozuk olsa da arabamız rahatlıkla tırmanabiliyor.
Tek sorun ani sarsıntılarda ve yavaşladığımız anlarda arabanın çıkardığı yoğun toz bulutunun rüzgarın da etkisiyle her tarafımızı sarması.

Uzaktan yakın gibi gözüken "Ne Mutlu Türküm Diyene" yazısı biz yaklaştıkça uzaklaşıyor. Uzaklaşan yalnız yazı değil; dağın zirvesi de, biz tırmandıkça biraz daha uzağa gidiyor; sanki bizden kaçıyor. Ama biz yakalamaya kararlıyız. Çocukları, merak ettikleri yazının uzağında olduğumuza ikna edemeyince, haydin bakalım gidin bakın diye arabadan indiriyoruz. Çocuklar hevesle inip yazının olduğu tepeye doğru koşuyorlar; ulaşmaları ne mümkün; biraz sonra yorulup dönmeye karar veriyorlar. Dikenler, taşlar onlara göre değil. Vazgeçiyorlar. Biraz daha büyüyünce gelecekler. Kim bilir, belki o zaman ayaklarına batan dikenlerin yerine ağaç bile dikebilirler. Tekrar biniyoruz arabaya. Yol bu alanda daha da düzgün. Biraz ilerideki **Gül Harığı** mevkiinde mola veriyoruz. **Yellice Sırtı**'ndan manzara seyrederken serinliyoruz. Aşağıdan yukarı doğru serin bir rüzgar esiyor. Bu rüzgar genellikle hiç eksik olmazmış. Bu nedenle son iki yıldır gelen **yamaç paraşütçüleri** hep buradan havalanıyorlarmış. Muhteşem de bir manzarası var buranın. Bütün Tut ayağımızın altında. Adıyaman, Besni ve civar yerleşim yerleri görülebiliyor. Şambayat'ın yeri konusunda anlaşamıyoruz. (Bir daha harita ile gelmek lazım)

Henüz zirveye gelemedik. Biraz daha gidip, Gül Harığı'ndan gelen suyun aktığı gölde buz gibi bir su içiyoruz. Dağ başında güzel bir su ama içmesi biraz zahmetli, her an ayağınız kayıp gölün buz gibi sularına düşebilirsiniz. Artık zirveye az kaldı. Aşağının bunaltıcı sıcağının yerini tatlı bir serinlik aldı. Devam ediyoruz. Tepeye tırmanacağımızı sanırken kendimizi düz bir yolda buluyoruz.

Etrafımız yüksek tepelerle çevrili; burada birden fazla
zirve var. İlle de zirveye tırmanmak isterseniz en yüksek tepeyi gözünüze kestirip tırmanmanız gerekiyor. Tabi bu çoluk çocukla mümkün değil. Ama onlar da tırmanmak istiyorlar. Yani macera arıyorlar. Bizi getiren arkadaş dağın daha güzel yerlerini göstermek için acele ediyor. Oyalanmak için vaktimiz yok. **Patlak Göl**'den geçerken bir koyun sürüsüne rastlıyoruz. Koyunlar geniş çayırlarda otluyor.

Sürü sahipleriyle uzaktan selamlaşıp yola devam ediyoruz. Biraz ilerleyince iki eşeğiyle köyüne giden bir köylü çıkıyor karşımıza. Çocukları engellemek mümkün olmuyor; ille de eşeğe binecekler. Eşeklere binme izini çıkınca çocuklar bayram ediyor. Eğlenceli eşek yolculuğu yol ayrımına gelince bitiyor. Eşeklerin sahibiyle arkadaşlar muhabbeti koyulaştırıyorlar. Ben fırsattan istifade çocukları alıp bir isteklerini daha yerine getirmek üzere karşıda gözümüze kestirdiğimiz yüksek bir tepeye tırmanmaya başlıyoruz. Biz tepeye tırmandıkça aşağıda kalan her şey küçülüyor. Tam zirveye çıkıp mola veriyoruz. Dağın bu tarafı yani arkası ön tarafına hiç benzemiyor. Burası ön tarafı gibi dik ve derin yamaçlı değil. Kısa aralıklarla irili ufaklı dağ sıraları ufuk çizgisine kadar devam ediyor. Ön taraftaki gibi ağaç da yok, hatta hiç ağaç yok. Çok aşağılarda batıya doğru uzanan ağaçlık vadiler görüyoruz. Yükseklerde ağaç olmamasını rakım yüksekliğine bağlıyorum. Yoksa su olan yerde ağaç olmaması garip. Burada her yer birbirine benziyor. Her taraf taş, kaya tepe. Ama her tepenin insanı kendine çeken bir cazibesi var. Uzakta kırmızı bir tepe görüyoruz. Çöldeki bir kum tepesini andırıyor sanki; üzerinde hiç taş yok gibi. Çocuklar gördükleri renkli ve şekilli taşları topluyorlar. İlgilerini çeken o kadar çok taş var ki, hangisini alacaklarını şaşırıyorlar. Koyacak yerleri olmadığı için buldukları taşlar sürekli yer değiştiriyor. Daha güzeli bulununca eskisi atılıyor. Çocuklar bağırın, diyorum; burada sizi kimse susturmaz. Başlıyorlar bağırmaya, en yüksek kimin sesi çıkacak yarışması yapıyorlar. Hepsi birinci oluyor.

Aşağıya inip tekrar arabaya biniyoruz. Yanımıza su almayı unutmuşuz. Susuzluğumuzu gidermek üzere **Ağ Çöl**'de kısa bir mola verip dağın batı tarafındaki zirvesine, **Erikliğin Kelle**'ye doğru yola çıkıyoruz. Solumuz uçurum. Sağımız gökyüzüne doğru yükselen sivri kayalıklarla kaplı. Kayalıklar, birisi arkasından itse üstümüze düşecekmiş gibi duruyor. Yol çok iyi. Kısa sürede varıyoruz. Yüksek

bir kayaya tırmanıp oturuyoruz. Çocukken burdan bulutlara dokunabileceğimi sanırdım. Çünkü aşağıdan bakınca bulutlar bulunduğumuz bu tepeye yaslanmış gibi gözükürdü. Bu açıdan bakıldığında

ilçenin gürülmeyen hiçbir yeri yok gibi. Sanki uçağın penceresinden bakıyoruz; bağlar, bahçeler, evler herşey çok küçük. Evlerimizin yerini bulmaya çalışıyoruz. Bizi görmeleri için el sallıyoruz. Biz onları göremiyoruz. Dönüşte öğreniyoruz ki, onlar da bizi görmemiş.

Son olarak bir zamanlar petrol araması yapılan sahaya iniyoruz. Yolda giderken göçebe çadırlarından çıkan iri çoban köpekleri arabanın camlarına kadar sıçrıyorlar. Çocuklar korkuyor ama eğleniyorlar da. Güneş batmak üzere petrol sahasına varıyoruz. Güneş tepelerin hemen üstünde, ufukta bakır bir tepsi gibi parlıyor. Yavaş yavaş iki tepenin arasından kaybolurken arkasındaki tatlı kızıllığı da beraberinde götürüyor ve o engebeli arazi bu ışık denizi içinde bir ovayı andırıyor. Daha önce **Nemrut Dağı**'nda gün batımını izleyen arkadaş "buradaki manzara daha etkileyici" diyor.

Güneşin batmasıyla birlikte hava iyice serinliyor. Ne kadar doğru bilinmez, söylentiye bakılırsa, burada petrol bulunmuş ama nedense "yok" denilip kuyular mühürlenmiş. İnsanın, iyi ki mühürlenmiş, diyesi geliyor. Yoksa bu güzelim yerler kim bilir nasıl kirlenirdi. Şu haliyle bile, yeni açılan yollar, arabalar buraya yabancı gibi eğreti duruyor. Yine söylentiye göre, burada çok büyük bir de su kaynağı varmış. Kayaların altından gelen su gürültüsü rahatlıkla duyuluyormuş. Ama vakit olmadığı için oraya kadar gidemiyoruz.

Hava yavaş yavaş kararıyor. Biz ıssızlığın ortasında çevreyi seyrederken, önümüzdeki yıl bu dağı yürüyerek dolaşmayı kararlaştırıyoruz. Ama bu sefer hazırlıklı geleceğiz. Spor ayakkabıları, rahat giysiler, çadır v.b. yani bir gece de kalmayı düşünüyoruz.

Dönüşte, **Yarpızlı'**dan geçerken göçebelere uğruyoruz. Bizi iri çoban köpekleri karşılıyor. Tabi onlara yabancı olmadığımızı anlatana kadar arabadan inmiyoruz. Bugün çocuklar çok şanslı; sürüde yeni doğmuş bir kuzu var, hemen çevresini sarıyorlar. Çadırda çay içiyoruz, içimiz ısınıyor. Dışarı çıktığımızda çocukların bu sefer de bir köpek yavrusunu esir aldıklarını görüyoruz. Kalın burada desek yok demeyecekler.

Geldiğimiz yoldan dönüyoruz. Etraf derin bir sessizlik içinde. Hepimizde mutlu bir yorgunluk var. Aşağı inerken manzara değişiyor. O yemyeşil bağlar, bahçeler şimdi yerini bir ışık bahçesine bırakmış. Manzara gece de güzel. Bu unutulmaz güzel gün için arkadaşımıza içten teşekkür ediyoruz.

Not: Eğer dağa gitmeyi düşünürseniz, rahat giysiler giyinin. Akşama kalacaksanız kollu giysi alın, spor ayakkabısı türü ayakkabıları tercih edin. Yanınıza su alın. Hem kendi çöpünüz hem de sorumsuz kişilerin attığı çöpleri koymak için mutlaka ve mutlaka sağlam bir çüp torbanız olsun. Temiz bir çevre ve doğal bir hayat sağlıklı nesillerin yaşam kaynağıdır. Unutmayın, bu dağlar bize atalarımızdan bize miras kalmadı, biz onları çocuklarımızdan borç aldık. Eğer çocuklarımızı seviyorsak borcumuza sadık kalalım ve değerine değer katarak geri verelim.

Nevzat KIZKIN
22.09.2006 – Ankara
nkizkin@hotmail-com

Bebeklerin Ulusu Yok

İlk kez yurdumdan uzakta yaşadım bu duyguyu
Bebeklerin ulusu yok
Başlarını tutuşları aynı
Bakarken gözlerinde aynı merak
Ağlarken aynı seslerinin tonu

Bebekler çiçeği insanlığımızın
Güllerin en hası,en goncası
Sarışın bir ışık parçası kimi
Kimi kapkara üzüm tanesi
Babalar, çıkarmayın onları akıldan
Analar, koruyun bebeklerinizi
Susturun, susturun söyletmeyin,
Savaştan, yıkımdan söz ederse biri.

Bırakalım sevdayla büyüsünler
Serpilip gelişsinler fidan gibi
Senin, benim, hiç kimsenin değil
Bütün bir yer yüzünündür onlar
Bütün insanlığın gözbebeği

İlk kez yurdumdan uzakta yaşadım bu duyguyu
Bebeklerin ulusu yok
Bebekler çiçeği insanlığımızın
Ve geleceğimizin biricik umudu.

Ataol Behramoğlu

Barış Sarıcı

İlkokul üçüncü sınıftan ayrıldım

29.8.1980'de Tut'ta doğdum. Benden başka bir kız, iki de erkek kardeşim var. Ben ilk çocuğuyum ailenin. İlkokula Tut'ta başladım. Çocukluğumdan pek bişeyler hatırlamıyorum. Ahmet Çoban ve Ali Maraşlıoğlu sınıf arakadaşlarımdı. Kendimi tanımaya başlar başlamaz da, ilkokul üçüncü sınıftan ayrılarak İsviçre'ye geldim.

Babamı ve bir yabancıyı ilk defa görüyordum

Anam, kardeşim Mustafa ve ben, **1989**'da bir kış günü, uçakla İstanbul' dan Zürich'e geldik. Kız kardeşim Hilal ve erkek kardeşim Onur, daha sonra burada doğdular. Babam, Mahmut

Amcam ve eşi Pia bizi havaalnında karşıladılar ve eve getirdiler. Kendimi tanıdığımdan beri babamı ilk defa görüyordum.

Babamı, amcamı ve yengemi görmekten, onlar tarafından hoş ve güzel karşılanmaktan oldukça memnun olduk ve sevindik. Amcamın eşi Pia Yengem bir yabancıydı ve ben ilk defa bir yabancı görüyor, bir yabancıyla karşılaşıyordum.

İlkin Almanca kursuna başladım

Geldikten bir ay sonra bir Almanca kursuna başladım. Kursa otobüsle gitmem gerekiyordu. Babamla amcam ilk gün otobüse bindirdiler ve birinci, ikinci,.. durak diye sayarak bana otobüs duraklarını ve ineceğim yeri öğrettiler. İneceğim durağın orada bir üç M'li Migros vardı. Orada inmemi söylediler. Aslında bir durak da tramvayla gitmem gerekiyordu ama, kaybolurum korkusuyla tramvaya binmiyor, yürüyordum.

Kurs altı ay sürdü. Pia Yengem ve Mahmut Amcam bu kurs süresince bana çok yardımcı oldular. Kursta İtalyan, Portekiz, Arnavut gibi başka yabancı çocuklar da vardı. Bir de Denizlili bir Türk çocuk vardı. Benden çok önce başlamıştı kursa. O yüzden biraz Almanca biliyordu. Bazan ona soruyordum ama kesinlikle yardımcı olmuyordu. O çocuğun o kötü tutumu beni daha fazla kamçılıyor ve daha fazla öğrenmeye yöneltiyordu.

Türk çocuklarını görünce akrabamı görmüş gibi oluyordum

Almanca kursundan sonra yine ilkokulun (Real Schule) üçüncü sınıfından başladım. Başka sınıflarda başka Türk çocukları da vardı. Tenefüslerde onlarla görüşüyordum. Primar Schule'de hiç zorluk çekmedim. Öğretmenlerim de, arkadaşlarım da iyiydi.

Primar Schule'den sonra, notların durumuna göre ya Sekunder Schule'ye (lise öncesi) ya da Berufsschule'ye (meslek okulu) gidilebiliyor. Benim durumum da çok iyi olmamakla birlikte, Sekunder Schuleye gitmeme yetiyordu. Ancak öğretmenim, kötü bir sekunder öğrencisi olmadan, iyi bir Real öğrencisi olmak daha iyi, düşüncesiyle beni Real Schule ye gönderdi ve çok ta haklıydı. Realschule de çok iyiydim. Meslek aramakta da hiç zorluk çekmedim. İki tane Lehrstelle buldum. Birisi Oerlikon Contraves, diğeri de Maag Getriebe Firmasındaydı. Ben Maag Gtriebe yi seçtim evimize yakindir diye...

Sevgi ve ilgi Mustafa'ya gidiyordu

Kardeşim Mustafa hem benden küçük olduğu hem de gerçekten sevimli bir çocuk olduğu için bütün ilgi ve sevgi gennellikle ona gidiyordu. Evmizde köy yemekleri yapılıyordu. Ama Mustafa'ya hep özel yemek, özellikle her öglen okul tenefüslerinde şinitzel-ponfrit yapılırdı. Bu durum Mustafa büyüdükçe artarak devam etti.

Bana amcam ve yengem çok destek oluyorlardı. Tatillerde ve boş zamanlarda yengemin ailesinin Aarau'daki çiftliklerine gidiyordum. Orası çok rahattı. Bana da çok ilgi gösteriyorlardı. Okulda yaptığım el işlerinden onlara da hediye olarak götürüyordum. Onlar o el işlerini hala (şimdi26 yaşındayım) saklıyorlar. Ama anama verdiğim (okulda yaptığımız) o el işlerini anam, hemen çöpe atıyordu.

Arkadaşlarımın çoğu Maraşlıydı

İsviçre'ye sonradan gelmeme karşın başarılı bir öğrenciydim okulda. Çok arkadaşım vardı. Özellikle de Maraşlılarla beraberdik. **Zürich'teki Alevi** derneğinin lokaline gidiyordum onlarla. Saygı ve sevginin olduğu, sıcak bir ortam vardı. Bu bir çocuktur, aklı neye yeter-neye yetmez, demeden ciddiye alıp dinliyorlardı beni. İnsana değer veriyorlardı. Gezi, eğlence, panel

gibi çeşitli etkinlikler oluyordu. 15-16 yaşındayken **saz çalmaya** ve **futbol oynamaya** başladım. Gençlik kollarında, koro çalışmalarında yer aldım.

Makina mekanikeri oldum

Bir yandan dernekte çeşitli etkinliklere katılırken, bir yandan da meslek okuluna gittim. Meslek öğrenimi 4 yıl sürdü. (1996-2000) Öğrenim gördüğüm fabrikadaki ustamın Türkleri sevmeyen bir tutumu vardı. Bu yüzden bana da iyi davranmıyordu. Nerede karmaşık ve zor bir iş varsa bana veriyordu. Kendi kendime, ne olursa olsun okulu bitirmem lazım, diye telkinde bulunuyorsam da, gittikçe işten soğuyor ve bir bıkkınlık duyuyordum. Özellikle de son sınıfta iyice soğumuştum. Bazan okula gitmediğim bile oluyordu. Ama yine de okulu bitirdim ve makina mekanikeri oldum.

Sonra bir yıl **Winterthur**'da, iki sene makina **programlamacısı** olarak **Zürich**'te, şu anda da **Cable-Com** şirketinde **netz (ağ) teknikeri** olarak çalışıyorum.

Boş zamanlarımda (boş zamanım yok ama) saz çalıyorum, halkoyunları ekibindeyim ve Zürich'teki **Galatasaray** kulübünde futbol oynuyorum.

Selda'yla dernek çalışmaları sırasında tanıştık

Dernekteki çalışmalar sırasında Selda'yla tanıştık. (**25 Mayıs 1998**) Bir zaman geçtikten sonra, Selda'nın bir fotoğrafını karakalemle babama büyüttürdüm ve Selda'ya hediye ettim.

Ama babama, Selda'nın, bir arkadaşımın kız kardeşi olduğunu söyledim. Elbette bu yalanımı ne anam yuttu ne de babam. Ondan sonra sürekli ağzımı arıyorlardı. Gönlümde birisinin olup olmadığını soruyorlardı. Özellikle de anam!.. Yalandan bir rüya görmüş oluyordu.. tabii rüyasında da gönlümdeki kızı ve tesadüfen babama çizdirdiğim resimdeki kızı, yani Selda'yı tarif ediyordu. Yani ne ben anamı kandırabildim ne de anam beni..

Ailem olumsuz karşılamadı

Selda'yla tanışıklığımız ilerledikçe hem benim ailem hem de Selda'nın ailesinin haberi oldu. Benim ailemin herhangi olumsuz bir tepkisi olmadı. Çünkü bana çok güveniyorlar, yanlış bir iş yapmayacağımı biliyorlardı.

3.11.2005'te kızımız Erva doğdu

Aileler arasındaki dolaylı görüşmelerden sonra kız istemeye gidildi. Kız istemeye giderken damat adayı ilk başta gitmezmiş onlarda. Kızı veriyoruz dedikden sonra gidilirmiş. Selda'nın ailesi de kabul ettikten sonra ilk defa evlerine gittim ve kaynanamın-kayınbabamın elini öptüm.
Giderken 7 tepsi tatlı götürdük. Kaynanam hala bütün mahallenin bir hafta boyunca tatlı yediğini söyler.
26.01.2002 tarihinde evlendik. 3.11.2005 tarihinde de **Erva** adında bir kızımız oldu. Mutlu bir aile yaşamımız var. Selda arztgehilfin (doktor yardımcısı) olarak çalışıyor. Kızımıza da bazan anam, bazan kaynanam bakıyor.

Karışık duygular..

Günün sekiz buçuk saatini İsviçreli, geri kalanını da bir Türk gibi Yaşıyorum. Karmakarışık bir duygu.. Yaşamımızda din veya mezhep gibi bişey yok. Türk Halk Müziği dinliyorum. Türk televizyonu seyrediyorum. Türkiye'de bir turist gibi oluyorum. Tut'a gitmezsem Türkiye'ye gitmiş saymıyorum kendimi. Ama, Tut'ta da bir haftadan fazla kalamıyorum. Ne buraya ne de Türkiye'ye bir vatan gibi bakabiliyorum. Memleketsizlik gibi bir duygu..

Benden öncekilerde de, benden sonrakilerde de bu duygu yok sanırım. Onlar bir yere aitler; ya buraya, ya oraya. Biz iki arada bir derede kalmışız. Bizim işimiz zor...

Tutluların biribirleriyle olan ilişkileri...

Tutluların kendi aralarındaki ilişkileri eskiden daha iyiydi. Ailecek gelip-gitmeler, karşılıklı görüşmeler sık sık yapılıyordu. Ama zaman geçtikçe kimse kimseyle görüşmez oldu nerdeyse. Birlik beraberlik yok..

Dernek çalışmaları eksik

Derneğin kurulması, piknik, gece ve dergi çıkartma gibi etkinliklerin yapılması, öğrencilere para yardımı yapılması olumlu ama yeterli değil. Lokal gençlere birşey vermiyor. Gençleri derneğe çekecek çalışmalar yapılmalı. Çeşitli kurslar verilebilir mesela, sırf Tutlular için olmasa da eş dost arkadaş, konu komşu için de olabilir. Ben üstüme düşen katkıyı seve seve yaparım. Lokale gelenler, lokali kağıt oynayıp zaman geçirme yeri olarak görüyorlar malesef.

Söyleşi: Mehmet Karakuş
15.10.2006

DEPREM

Genellikle tehlikeyi yaşamadan o tehlike hakkında bilgilenmeyiz ve önlem alma geregt de duymayız. Çoğu zaman tehlike geçtikten sonra da tekrar başımıza gelmeyecekmiş gibi hiçbir önlem almadan yaşantımıza devam ederiz. Cemal abi bir ilki gerçekleştirerek 1. derece deprem kuşağında olan Tut'ta büyük bir deprem olmadan bizi uyarıyor. Bu çalışması için teşekkür ediyorum.

Ben Tut'un 1. derece deprem kuşağı üzerinde olduğunu 1999 Marmara depreminden sonra öğrenmiştim. O acı tecrübe ile sadece Tut'un değil ülkenin %70'lik bir bölümünün de deprem riski altında olduğunu o zaman öğrendim. Bu nedenle Cemal abinin dile getirdiği deprem tehlikesi sadece biz Tutluları değil bütün ülke insanını yakından ilgilendiren önemli bir konu. (http://www.deprem.gov.tr/linkhart.htm bu linkten Adıyaman üzerine tıkladığınızda Tut'un durumunu daha net görebilirsiniz.)

Deprem diğer doğa olayları gibi önceden tahmini yapılan bir doğa olayı değil. Günümüz teknolojisi ile henüz depremi önceden bildiren bir alet de geliştirilemedi. Yağmur, sel, fırtına gibi doğa olayları önceden biliniyor ve artık günümüzde bu olaylardan dolayı (eğer cehalet diz boyu değilse) felaketler yaşanmıyor ama bu doğa olaylarının gerçekleşmesine de engel olunamıyor. Yalnız bu olaylara karşı yeterli önlem alındığı için insanlar bu olaylarla yaşamayı öğrenmiş durumdalar. Deprem de bir doğa olayı olduğuna göre gerçekleşmesini engellememiz mümkün değil ama onunla yaşamayı öğrenmek bizim elimizde. Tıpkı Japonların yaptığı gibi, bizim ülkemizde felaketlere neden olan depremler orada sıradan bir olay gibi yaşanıyor çünkü ona göre yapılar yapılmış ve gerekli önlemler alınmış. Cemal abinin yazısında belirttiği gibi diri fay hatlarının yerlerini tespit ederek orayı terk edip yeni yerleşim yerleri kurmak yerine fay hatları üzerine yapılacak yapıların nasıl inşa edileceğini öğrenip uygulamanın daha doğru olacağını düşünüyorum.

1999 yılında Marmara'da yaşanan büyük felaketten sonra çok önemli yasa düzenlemeleri yapıldı. Örneğin artık inşaatlarda hazır beton kullanılması zorunlu hale getirildi. Bu bölgelerde yapılacak binalar için yeni yönetmelik hazırlandı. (http://www.deprem.gov.tr/depyon/DBYBHY-06-FinalVersion6.pdf) Deprem Sigortası uygulaması getirildi. (Bu uygulama zorunlu olmasına rağmen ancak yeni bir deprem olunca akla geliyor.)

Bu ülke bizim başka da gidecek bir yerimiz yok, diri fay hatları üzerinde olsa bile. O zaman geriye bir şey kalıyor bu faylarla yaşamayı öğrenmek. Depreme karşı alınan önlemleri uygulamak.

Her şeyi siyasilerden ve devletten beklemek gibi kötü bir alışkanlığımız var. Unutmayın büyük depremlerde ilk yıkılan binalar devlet kurumları oluyor. Devlet kuralları koyar uygulayacak olanlar sadece devletin görevlendirdiği insanlar değil bütün vatandaşlarıdır. Devlet denetimi neden yetersiz kalıyor burada suçlu sadece devlet mi? bu da ayrı bir tartışma konusu.

Öneri:

- Halkı deprem konusunda bilinçlendirici etkinlikler yapılması.
- Yeni yapılan binaların deprem yönetmeliğine uygun olarak yapılması.
- Eski binaların güçlendirilmesi veya yeniden yapılması konusunda kredi imkânlarının araştırılması. (bunun için ilçedeki banka bir çalışma yapabilir.)
- Deprem Sigortası uygulamasının yaygınlaştırılması.
  aklıma gelen ilk öneriler. Biraz uçuk bulabilirsiniz ama şu önerimi de açıklamadan geçemeyeceğim. Mesela, kooperatif, dernek gibi çok ortaklı bir kurum kurularak yardımlaşma usulü ile depreme dayanıksız evlerin güçlendirmesi veya yeniden yapımı gerçekleştirilebilir. Türkiye için de örnek olur. Belki böyle bir oluşumdan sonra AB'den de hibe kredi bulunabilir.

Son olarak deprem konusunda faydalı olacağını düşündüğüm bilgileri sizinle paylaşmak istiyorum.

Nevzat KIZKIN / 09.06.2006

Deprem başladı, ne yapmalıyım?

1. Sakin olun.
2. İçerdeyseniz, masa ve benzeri sağlam bir koruyucunun altına girin, başınızı saklayın ve hareket etmeyin. Pencerelerden ve cam eşyalardan uzak durun. Sağlam çek-yat, yatak gibi eşyaların yanına yere yatabilirsiniz. Anne karnındaki pozisyonda bulunun.
3. Dışarıdaysanız, binalardan, ağaçlardan, telefon ve elektrik direklerinden uzak durun.
4. Araçtaysanız, üst veya alt geçitlerden uzaklaşın, açık bir alanda durun ve aracınızdan çıkmayın.

Depremden hemen sonra yapılması gereken en önemli şeyler nelerdir?

1. Kendinizin ve bulunduğunuz yerdekilerin yaralanıp yaralanmadıklarını kontrol edin ve gereken ilk yardımı yapın.
2. Ayakkabılarınızı giyin.
3. Bulunduğunuz yerin emniyetli olup olmadığını kontrol edin. Gaz, su ve elektrikle çalışan her şeyi kapatın; bulunduğunuz yapının hasarını (baca yıkılmaları, duvar çatlakları ve temeldeki hasarları) kontrol edin ve artçı sarsıntılardan etkilenip etkilenmeyeceği konusunda belirlemelerde bulunun.
4. Çevreye dağılan malzemeleri toplayın.
5. Radyonuzu açın. Yetkililerin, hayati önem taşıyan, uyarı ve açıklamalarına aynen uyun.
6. Acil durumlar dışında telefonunuzu kullanmayın.

5 ilde deprem alarm çanları çalıyor!

5 ilde olası bir deprem öncesi panik yaşanıyor. İşte o iller...

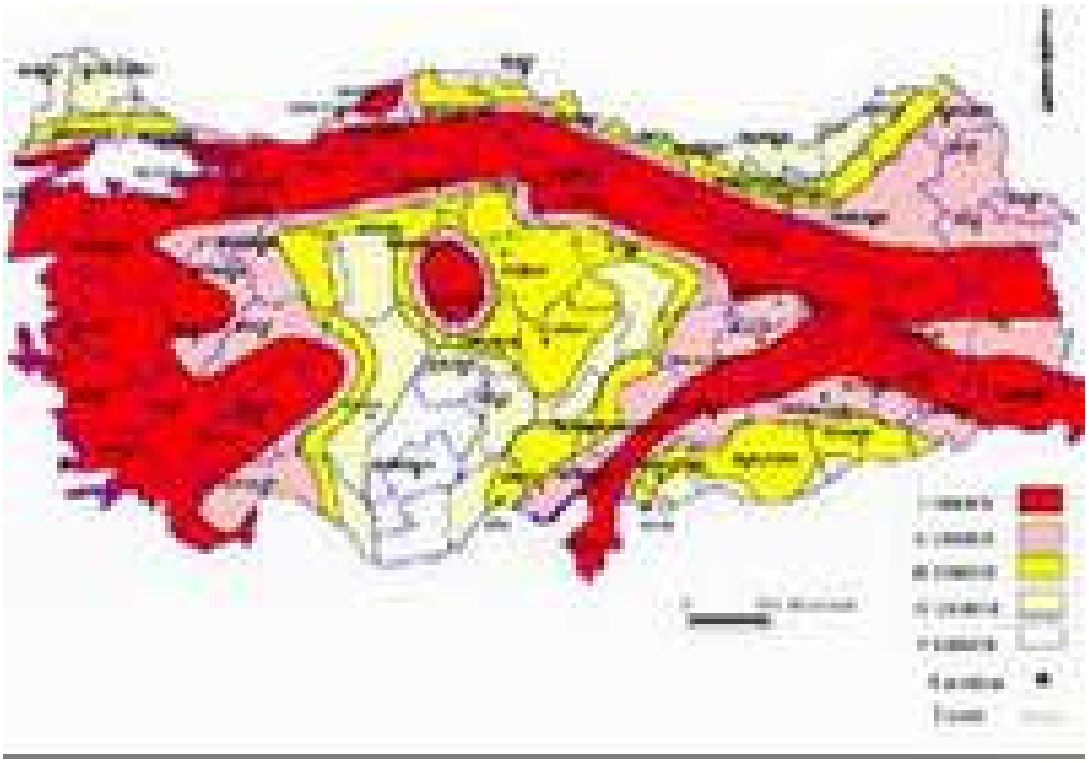

09 Haziran 2006 10:07

Bayındırlık ve İskan Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Sadık Yamaç, deprem riski yüksek 5 ilde yaptıkları çalışmalar sonucunda orta büyüklükteki bir depremde bile binaların yüzde 75'inin kullanılamaz hale geleceğini açıkladı. İskan Kanunu Tasarısı'nın TBMM Bayındırlık Komisyonu'ndaki görüşmelerinde milletvekillerine bilgi veren Yamaç, tasarının Avrupa Birliği'ne uyum açısından zorunlu olarak değiştirildiğini belirtti.

Yamaç, göçmenler, yerleri kamulaştırılanlar, ve milli güvenlik nedeniyle yerlerinin değiştirilmesine karar verilen köylülerin iskanına ilişkin esasları belirleyen tasarının ilk defa 1996'da Meclis'e sevk edildiğini anlatarak, aradan geçen zamana rağmen bir türlü yasalaştırılamadığını kaydetti. Kanunun 1934'te Türkiye nüfusu 17 milyon iken çıkarıldığına dikkat çeken Yamaç, bugün nüfusun 70 milyonu aştığını hatırlattı. Orta büyüklükteki depremde bile binaların yüzde 75'inin kullanılamaz hale geleceği belirlenen illerin şunlar olduğu öğrenildi: Adıyaman, K.Maraş, Malatya ve Elazığ kırsalı ile Ege bölgesinden ismi verilmeyen bir şehir.
Zaman

Ölümü Bekleyen Bir Hasta Tutlunun Ölümü Yakarışı (Tut)

Hani diyorum ki; bir gün... bu göğsüme oturan ağrı, artık ben gitmiyorum derse... Gözlerim bu kentte, doğduğum bu kentte kapanırsa... üzülür mü solumdaki Kara Çukur ve gözlerime kilolu ama bakımlı, hafif meşrep ama hanımefendi gibi bakan bu Çanakçı, bu kalçaları mavi mavi sallanan yeşil tut yaprağım; yokluğumu hisseder mi acaba...

Ve ben, gözlerim kapanıyorken, Ağbel'in tepe gelir mi aklıma... püfür püfür esen yeliyle... kar ve boranı içine hapsetmiş, soğuk rüzgarını bağrında saklayan Ağbel'in tepe
söndürür mü içimdeki yangını...

Ben ölürken ne geçer aklımdan ya da ben nerelerden geçerim... neyi özlerim... gidiyorken sen ne yaparsın... Sürmen tarafından kara bulutları çeker misin üzerine. Hayat saatim duruyorken, hangi çiftçin olur Kasımpınarı'nda... ve hangi tembelin oşgin masasında...

Yetişen iş arayan gençlerimi hangi şehre pervazsızca yollarsın, o ince kıvrımlı formula pistini andıran yollarında. Ey koca ulu çınar, ben giderken hangi tembeli barındıracaksın dallarıyın altında, hisseder misin gidişimi o Mağrabaşı'ndan esen soğuk ve mistik rüzgarın ardından...

Her ayrılık bir daha duyamamaktır Çanakçı'daki keklik ötüşünü... Bethoven'in sağırlığıdır, sesini duyamamak... parmaklarına notalar bulaşırken... Seni anlatmak aşkı anlatmaktır, bir dini anlatmaktır Edip'in kahvesinde, inanmayanlara...

Senle olan her anı hatırlamak, bir gidiştir aslında Sıddık'ın Mersin otobüsünde bilmem kaçıncı numarada... otobüs camından gecenin koyuluğuna. Göksu'yu geçtiğin an başlar özlem bitmeyen yolların uzunluğunda.

Garip... şimdi kelimeler yazıyorum sana ama sen dinlemiyorsun ki beni... demek ki; bilinmezliği yazıyorum, bildiğim ben'in ortasında... Sıcak yaz akşamlarında Ağdağ'dan esen rüzgarınla kandırıyorsun beni.

Hala yazıyorum ama... şimdi vakit ilaç vakti... çekmecemde ilaçlarım... onları almam gerekliymiş, öyle diyorlar... dudaklarıma değmeliymiş Ulupınar'ın suyunun soğukluğu, onlarla öpüşmeliymişim tek ve sürekli... ama ya senin ilaçların... güzelliğinde dolaşan hastalığın... kuraklıktan bozaran dağların. Sahipsizlikten yapılmayan, formula 1 pistini anımsatan yolların. Pekiii hani senin ilaçların... Hani Mehmet Avşar, Hani Bekir Mıstık, Hani Tren Habip, Hani Sıddık, Hani Çoban Hasan, Hani Topal Ahmet, Hani Tefik Şıho... hani nerede senin bağrında yetiştirdiğin çocukların.

Dedim ya... vakit ilaç vakti... kekik ve baharda yağan yağmurla birlikte bağlarda kokan toprak nefesinle seni öpme vakti...

Hasan Bener

www.tutpekmezi.com / dernek@tutpekmezi.com
TYD Lokal: Friedaustr.9 / 8952 Schlieren/ ZH / Schweiz
TYD: Postfach 570 / 8952 Schlieren / ZH / Schweiz